

MÕNIKORD

ÜHETEISTKÜMNES KORD : JUULI 2017

Ei saa mitte vaiki olla...

Seekordne Mõnikord on eriline: terve number on pühendatud Luxembourgigi ja Brüsseli Euroopa kooli eesti keele klasside õpilaste omaloomingule.

Need on luuletused ning es-

seed Eestimaast ning kallitest inimestest ja asjadest meie ümber. Mõnikorra toimetuse eesmärk on julgustada noori eesti keeles oma mõtteid väljendama ja mängima keelega.

Kõik avaldatud luuletused kirjutasid lapsed Euroopa Kooli eesti keele ja kirjanduse õpetajate Tiina ja Alo Malti juhendamisel ja õhutamisel. Kõik lood ilmuvad autorite nõusolekul.

Foto: Pixabay.com

Mõtteid emakeelest

Eesti keel on minu jaoks väga oluline, sest see on minu emakeel. Minu arvates peaks oma emakeel iga inimese jaoks ülimalt tähtis olema, kuna see on keel, mida oma pereringis või ühe vanemaga räägime.

Eesti keel on väga haruldane ja mitte laialt tuntud keel. Kui ma seda välismaal elades kuskil räägin, siis ei saa keegi teine sellest aru. See oleks nagu mingisugune salakeel, kuid minu jaoks on see kõige ilusam keel.

Eesti keelel on nii kaunis ja laulev kõla. Minule on eesti laulud kõige kaunimad, sest me keelel on muusikaline kõla, mida on kõrvus mõnus kuulda.

Minu arvates on eesti keele kõige ilusamad sõnad need: tõenäoline, öö,

päikesekiir, kallid, armastus, isamaa, emakeel ja jäääär.

Kõige ilusamad laused on minu arust järgmised: Sõida tasa üle silla. Küll küllale liiga ei tee. Ema tuli koju. Anna õlu üle Ülo õe õla.

Eesti keel jääb kindlasti minu lemmikkeeleks ja ma räägin seda austusega, sest mul on au olla eestlane ja rääkida sellist kaunist keelt.

Madleena Mattus (12)
Brüsseli IV Euroopa Kool

Mina usun

Mina usun vabadusse, loodusesse, sõprusesse, ilusse ja siirusesse, õigusesse, usaldusse.

Eva Maria Maiquez Seitam (12)
Luxembourgigi I Euroopa Kool

Kõigil oma

Kui su ema räägib eestit, siis see on su emakeel. Sul on vaja teada tähti, kuna emakeel on tähtis. Kõigil on meil oma keeled, sest meil eri rahvused.

Mihkel Villenthal (12)
Luxembourgigi I Euroopa Kool

Eestimaal on mu isamaa, kui kallid on ta mulle. See on mu lapsepõlvemaa ning südames on ta alati kuldne.

Miikael Mattus (15)
Brüsseli IV Euroopa Kool

Mõttes mõlgub eesti keel

Mõttes mõlgub eesti keel, kui ma kõnnin koduteel. Olgu soe või külm meil õues, emakeelt ma kannan põues. Eesti keel on mulle armas nagu minu väike varvas. Emakeel see püsib peas kõigi teiste keelte seas.

Madleena Mattus (12)
Brüsseli IV Euroopa Kool

Kõndis

Mees kõndis ja kõndis, kuid kohale ei jõudnud. Siis vastu tuli kärbes, kes näitas talle teed. Mees kärbe ära sõi ning kõndis ja kõndis. Siis jõudis maja juurde, kust välja tuli purk. Purk mehe ära sõi ning kõndis ja kõndis.

Eva Maria Maiquez Seitam (12)
Luxembourgigi I Euroopa Kool

Ainulaadne kalliskivi

Ainulaadset inimest raudselt kord kohtad. Koos maailma vallutate, aega on siis igavik. Saatuselt lubatud, usaldus on lõputu.

Sadu Saks (13)
Luxembourgigi I Euroopa Kool

Sinna, kus ma leian rahu

Metsad, järved, orud, nõlvad, paeluvad mind Eesti pinnal. Looduses viibides olen vaikuses vabaduse maik mu meelel. Igatsedes üksildust ja puhkust, mõtlen Eesti loodusest ja metsa-kohinast. Tundeküllane paik, ihkan leida end sealt. Loodusevägi toidab mu meeli, jõuduammutatav paik. Elujanu minus sa tekitad, helgivad sädemed mu silmades.

Elis-Christina Kuuse (17)
Brüsseli IV Euroopa Kool

Mu süda

Mu süda on mu elu, seal üks pisike paik, mis hinge niivõrd soojaks teeb. Mõõda tuttavat koduteed su üles leian ma taas mu armas, kallid isamaa!

Victoria Pedjasaar (16)
Brüsseli IV Euroopa Kool

Sürrealistlik luuletus

Suure lambi sees oli mees, kes sulistas palju. Oli ta vaikne või valju, marju oli lambis palju. Lambi sees see mees oli, ega ta sealt ära ei koli.

Hans Aris Loik (12)
Luxembourgigi I Euroopa Kool

Juku pall

Õpetaja teada tahtis, kas see oli Juku pall. Juku aga teda vahtis, endal kaelas vana sall. Küsis, kas läks aken katki? Õpetaja vastas tal': aken küll ei läinud katki. Juku teatas: minu pall!

Eva Maria Maiquez Seitam (12)
Luxembourgigi I Euroopa Kool

Kodused mõtted

Kooli minnes aknast näen – udu hõljub puude pääl ja päikse kuldsed kiired puukstel säravad kui hiired.

Õhtul tugitoolis ma tahaks küünlad süüdata. Tahaks tunda päikse soojust, päevalilli korjata.

Helena Õpik (13)
Luxembourgigi I Euroopa Kool

Eesti kevad tuleb

Eesti kevad on ilus kui lind, aga salakaval kui väike pind. Kevadel võib libastuda, võib ka lompi kukkuda.

Kevadel võib olla külm, sellest kortsus vahel kulm. Kevadel võib olla soe, kasvõi kohe vette poe.

Joosep Levertand (11)
Luxembourgi I Euroopa Kool

Varane kevad

Päiksekiired hiilivad tupp. Siatsuvad linnud: üles! Üles! Kummikud jalga, ruttu mutta! Peenrale seemneid külvama.

Lumest tärkavad esimesed lilled, unest ärkavad unised loomad. Helides taevas, hõljuvad pilved, nüüd ma tean, et kevad on käes!

Katrina Velicka (13)
Luxembourgi I Euroopa Kool

Kevad

Talv ammu värvast välja saadetud sai. Lumele päike tegi pai, lilled ta kaasa tõi.

Metsale ja aiale rohelust jaotab. Taaslehtinud puudele õied ta laotab.

Ta on jälle käes, tagaotsitud väes, see kaunis kevad.

Sadu Saks (13)
Luxembourgi I Euroopa Kool

Ema

Ema, minu kõige armsam, oled mulle ikka toeks, kooliajal, vabal päeval. Tuba koristama paned, oled vahel kuri ka, aga ikka kõige parem oled sa. Pisarad mu näolt sa pühid, naeratama paned suu.

Katria Kivik (12)
Luxembourgi I Euroopa Kool

Emale

Sa oled armas ja hea. Ilus oled sa ka, mõnikord nõudlik. Armastan sind ikka.

Hans Aris Loik (12)
Luxembourgi I Euroopa Kool

Vanaisa

Vana, aga tark Aus ja tore Naljakas Armas Isa eest Sind rohkem armastab, kui sina teda Alati elujõudu täis

Katria Kivik (12)
Luxembourgi I Euroopa Kool

Pere

Pere hoiab mind. Ema, isa, õde, vend. Rajavad koos kodumaja. Eluks kõigil üksteist vaja.

Eva Maria Maiquez Seitam (12)
Luxembourgi I Euroopa Kool

Lootuse kohvik

Euroopa Kooli eesti keele ja kirjanduse õpetajate Alo ja Tiina Malti eestvedamisel võtsid Brüsseli ja Luxembourgigi vanema kooli-astme õpilased osa Tartu Jaan Poska Gümnaasiumi vilistlaskogu korraldatud esseekonkursist pealkirjaga “Eesti loost ja lootusest”. Loovtöö vorm võis olla paindlik, ja nii kirjutaski Johanna Maxwell hoopis näidendi “Lootuse kohvik”. Üldse saatsid eesti keele õpetajad konkursile kuus esseed ja ühe näidendi. “Meie noored eestlased suhtusid üleskutsesse entusiastlikult ning tulemuseks on haaravad ja südantliigutavad kirjutised, kus iga noore Eesti lugu on nähtud ja kirja pandud just läbi iseenda,” ütles Tiina Malt ajalehele Mõnikord.

Mõnikord soovib head lugemist!

Johanna Maxwell (16)
Luxembourgi I Euroopa Kool

Tegelased:

Ott – 20-aastane klienditeenindaja spordipoes (*elab tänapäeval*)

Kärt – 20-ndates aastates raadiomajas töötav assistent (*elab 1991. aastal*)

Kaidi – lüpsja kolhoosis (*elab 1960. aastal*)

Ants – talupojast sõdur (*elab 1944. aastal*)

Jaan-Joosep – vana kalur (*elab 1900. aastal*)

Ann-Marie – 10aastane koolitüdruk (*elab 1869. aastal*)

Karl – mõisnik (*elab 1815. aastal*)

Bengt – üliõpilane (*elab 1632. aastal*)

Cristaline – “SkyWalli” robotite tootmisnõustaja (*elab 2118. aastal*)

ESIMENE OSA

Tegevus toimub tänapäeva kohvikus Tallinna vanalinnas. Kohvik on hämar ning kassa taga mängivad paar töötajat uut telefonimängu. Ühes nurgas istub noor pruunide juustega poiss. Ta joob rohelist teed ning vaatab tuhmi pilguga lage.

OTT: Vabandage! Jah, teie, ja palun, kas te saaksite siia tulla?

Teenindajad pööravad ümber ning vahivad imestunult meest. Lõpuks otsustab üks nendest klienti aidata, ta liigub rahulikult ja jalgu järele vedades noormehe poole.

OTT (kohmetult): Vabandust, ega teil ei juhtu siin tualetti olema? See teie tee.

TEENINDAJA: Viimane uks paremal.

Korjab teetassi ära ning marsib leti juurde tagasi.

OTT (segaselt): Ahah, nojah eks ma siis lähen. Viimane uks paremal.

Oti ei tunne ennast hästi. Ta kahtlustab, et tee oli halvasti pakendatud. Noormees peseb käed ära ning peatub, sest ta kuuleb veidraid hääli. Need hõiked tunduvad väljast tulevat. Ta lükkab ukse lahti ja näeb hüsteeriliselt käituvat ilusat neidi.

Kokku osales konkursil 182 noore tööd, žüriile jäid eredalt silma ka mõned Luksemburgi õpilaste tööd: 60 parima töö hulka valiti meilt Johanna Maxwelli ja Taaniel Kraavi tööd.

Geniaalseimad tööd avaldatakse Eesti meedias ning nendest koostatakse ka kogumik.

Vaata: <http://www.eestiloost.ee/>

KÄRT (*kartes, liikudes*): Kalju, jookse! Ära jää seisma!

Kärt jääb kokkumült seisma. Ott on hämmingus.

OTT: Vabandage, kelleks te ennast peate? Kas teil on abi vaja?

KÄRT (*vaatab meest, kohkudes*): Mida? Kalju? Appi!

OTT: Mis te kiljute?

Esimesena ilmub punase põllega vana naine. Paari hetke pärast ilmub vanas sõjamundris poisike.

OTT (kärsitult): Kes te olete? Issand! Mis minuga toimub?

Inimesed on hämmingus. Vana naine vaatab teisi ning puhkeb nutma. Kärt hakkab ka vestistama ning mõlemad mehed vaatavad neid kokkumült.

OTT: Mis te minust tahate? Palun! Ma pole midagi halba teinud! Mis te mu joogi sisse panite? Narkootikume?

KÄRT: Kes sina oled?

KAIDI: Oi, oi, oi, kuhu ma nüüd küll sattunud olen? Issand halasta! (*Otile*) Mina olen Kaidi, kes sina väike poisike selline oled? Mis sul seljas on? Kes su ema on ja kuidas ta su sedasi välja lasi? Nii õhukeselt talve ajal riides? (*Pomiseb vaikselt*) No seda noorust...

Ilmuvad veel kolm meest ning üks tüdruk.

TEINE OSA

Kõik istuvad kohvikus laua ümber. Mõõdunud on peaaegu tund. Ott proovib selles loos mingit loogikat leida ning juhtunut seletada.

OTT: Palun seletage mulle kõik uuesti. Mis valge värv ja rõõmus vananemm? Mis naerev lehm Linda? Kes te üldse olete ja mis te minust tahate?

KÄRT: Noh, kuula nüüd mind hoollega poisipõnn! Mina protestisin oma kaasmaalastega tänavatel, kuni Vene tankid meile peale saadeti. Kalju on fotograaf, ta tegi paar pilti, kuid ühel venelane nägi. Panime plehku. (*Valjemini*) Ma oleksin väga tänulik, kui sa mu nüüd sinna tagasi viiksid.

KAIDI: Mina lüpsin tüdrukuid. (*Mõmises endamisi*) Ei tea, kas neil on ka kõik hästi. Loodetavasti pole neil kõht liiga tühi. (*Kõva häälega*) Sa

ju tead, millised need kolhoosid on... Kui normi viie aastaga ei täida, võid sa sama hästi kivi alla elama minna.

ANTS: Ma just katsin Jaagupit. Meil ei ole Sinimägedes just väga head väljavaated. Paljud on langenud või teadmata kadunud. Ma ei tea, mis juhtus, äkitselt olin ma siin. Ma pean ruttu tagasi minema! Mu isamaa vajab mind. Ema ja isa on kõledasse ja külma Siberisse küüditatud, ma ei suudaks vendi ka kaotada. Ma ei elaks seda üle.

JAAN-JOOSEP: Mina olen Jaan-Joosep. Naine suri mullu tuberkuloosi. (*Vaikselt ning kartlikult*) Mu vaene Mari, aga eks nii ole tal parem. Poeg hukkus eelmise aasta detsembris.

Külalised silmitsevad üksteist. Kaidi noogutab heakskiitvalt, Kärt valab paar pisarat.

ANN-MARIE (õrnalt): Ma valmis-tusin just issiga Tartusse minema. Ma pole veel kunagi Tartus käinud. Issi rääkis, et emme käis alati Tartus. Me lähme issiga laulma. Kärt, kas sina lähed ka Kaljuga laulma?

KÄRT (kurvalt): Ei, kullakene, me ei lähe Kaljukesega laulma. Kalju ei pea niikuinii viisi. Sina aga pead loomulikult minema.

KARL (nipsakalt): Ma ajasin kan-nupoissi taga. Järsku sattusin siia, ei teagi, kus olen. Tuleks ainult keegi appi.

BENGT (vaatab kõiki huviga): Hej! Jag är Bengt. Jag älskar äpplen.

ANN-MARIE: Mis tema ajab? Ma tahan issit, ma tahan laulma minna!

KOLMAS OSA

KAIDI: Mida teie siis tegite, enne kui te siia sattusite? Mina lüpsin just Lindat. Raadio mängis. Nikita oli väga närvis, me pidime korralikult töötama – kõik muretsesid.

KARL (üleolevalt): Ma käisin just oma maid kontrollimas. See üleaedne Andres proovis minu loomi üle kraavi enda poole ajada. Ta on täiesti ära pööranud. See vanamees laseb isegi oma naisel, Kirsipollu mõisaproual heina teha. Too noor naine peaks oma sõbrannadega kohvitoas ja salongis käima: Mõisaprouale pole üldse kohane muda sees jännata, kändude vahel uidata, heinaliblesid juustes kanda

ning pori küünte alla koguda.

KAIDI (tõstabhäält): Nokuulge, seltsimees! Igaüks peab töötama, et meie riik õitseks. Me peame kõik oma osa andma, et edasi liikuda. Me peame jälgima ideale ning kommunism peab võitma!

KÄRT: Kuule, vanamoor! Kommunism peab kaduma! Kes sa selline eestlane oled? EV peab iseseisvaks saama! Elagu Eesti Vabariik! Elagu Rüütel, Savisaar ja Nugis!

ANTS: Mina olen Kärdisa päri. Iga inimene peab kodumaast võitlema. Elagu Wabadus! Me ei saa ainult soomlasi ootama jääda. Meie, metsavennad, peame tegutsema ja kõik koos...

KAIDI (segab vahele): Kulla pois, millest sa räägid? Mis sõda?

ANTS: Te kõik olete võimatud. Teie pärast me kaotamegi.

KARL: Meil Väätsal läheb küll kõik hästi. Kuused ja kased naeratavad mulle, murakad hakkavad valmima. Varsti saab head moosi.

KAIDI (kiiresti): Ja mina kavatsesin minna seeni korjama. Poeg lubas mulle näidata oma uut Ladat. Ta lubas isegi mind sellega metsa sõidutada. (*Vaikselt*) On ikka hea poiss. Üleküla mees, ainukene Lada meie kooperatiivis. Auto, mõtle – minu pojalt!

JAAN-JOOSEP: Autu? Mis see veel on? Need veidrad vankrid, mis ise veerevad? Oi ei, neid ma küll ei usald. Mina acrutan iga päev Kolkjast järve keskele. (*Kõvemini*) Kas kuulete mind, noored? Teil on lihtne elu, te ei tea midagi, mis on tõeline vaev.

KÄRT: Kuule, vanapapi, sa võid enda paadi alla elama minna. Mina pean Teletorni juurde tagasi saama. (*Peatub, mõtleb ja jätkab*) Kas sa üldse tead, kus asub Teletorn?

JAAN-JOOSEP: Roni oma printsessi-tornist alla ja pane mulk kinni, tidrik!

NELJAS OSA

OTT (rahulikult): See on nii veider: ma just mõtisklesin, et mida mina peaksin tegema Eesti tuleviku jaoks. Pealegi veel arutlesin endamisi, kuidas Eesti vabaks sai. (*Kõvemini*) Rahvas, ma tean, miks te siin olete!

Jääb vaik. Ilmub naine valgus.

CRISTALINE (kindlalt): Tere, inimesed. Mina tulen tulevikust. Samamoodi nagu teie, olen mina eestlane ning ma tulin, et teid aidata. Mina korraldasin selle kokkutuleku, et teile nõu anda.

Keegi pobiseb, õues on kuulda kilkeid.

CRISTALINE: Teie olete meie tulevik. Teie peate kindlustama meie tuleviku. Loodus vajab hoolitsemist, poliitika vajab peenhäälestamist, naistel peavad olema samad õigused kui meestel ning meie riigi julgeolek peab olema tagatud.

Täpsemalt öeldes: kliima soojeneb, veetase tõuseb, kuna jää sulab, metsad kahanevad, temperatuur tõuseb, õhk saastub, loomad surevad välja, kuna neil pole enam kodu ja toitu ning taimed kaovad.

Te peate oma metsi kaitsma. Ka loomi, sest nemad ei saa ise ennast kaitsa. Te peate andma asju taaskasutusse ning mitte prügi loodusesse viskama, sodi annab ka sorteerida!

Te peate kindlustama stabiilse ja püsiva julgeoleku, meie suhted teiste riikidega peavad olema heanaaberlikud. Me ei tohi karta teisi, vaid peame looma tutvusi ning kuulama teiste arvamusi. Me ei saa eksisteerida teiste abita. Samas peab Eesti aitamise teisi riike ja inimesi. Õigesti käitudes ning shiipäraselt toimetades saame me kindlustada, et neile, kes tahavad meie kaunile kodumaale tulla, antakse võimalus. Jah, ma räägin pagulastest. Kõik pagulased pole terroristid, nad on samasugused inimesed kui meie, kes vajavad teiste abi. Nende kodud on kadunud, maa pealt pühitud. Need põgenikud tahavad töötada, et hakka-ma saada. Pealegi, võttes vastu pagulasi, tõstame Eesti rahvaarvu.

Seda me ju lõpupele lõpuks soovimegi – pärast meie minevikukannatusi – õnnelikku tulevikku Eestile, meie kallile isamaale!

Kõik hakkavad ükshaaval hahtuma. Ott tõuseb püsti. Kõnnib skeptiliselt ukse poole, lahku kohvikust ja läheb uut tööd otsima.

Kalamaja Kata teekond Euroopasse

Katarina Liivo (16)
Luxembourgi I Euroopa Kool

“Nüüd, kui elasime mitu tuhat kilomeetrit Eestist eemal, tegi ema kõik selleks, et ma eesti keelt ja kultuuri mitte mingil juhul ei unustaks. Ta luges mulle õhtuti alati eesti keeles ning mängis minuga palju selleks, et keel ei ununeks.

Selle kaheteistkümne aasta jooksul, mil ma siin nüüd elanud olen, on korraldatud palju eesti üritusi. Nende seas kõik eestlaste jõulu- ja jaanipeod, on ka toodud mitmesuguseid kontserte ja etendusi Eestist siia. Kultuurlistest tegevustest meil puudu ei ole jäänud. Tänu nende ürituste korraldamisele oleme alati hoidnud lähedast kontakti Eestiga ning see on andnud meile võimaluse tutvustada oma kultuuri ka teistele inimestele erinevatest riikidest.

Kuid isegi siis, kui kõik need erinevad üritused siin toimuvad, võivad tekitada igatsust ka teised väikesed asjad, nagu eesti loodus ja toit. Eriti algkoolis ja põhikooli alguses oli see alati väga eriline päev, kui keegi tõi sünnipäeva puhul Eestist kommi. See väike asi võis kohe päeva kümme kor-da paremaks teha.

Ka tagasi Eestisse reisimine tekitab siamaani erilise tunde. Olen alati väga õnnelik, kui saan vahe- ning mängis minuga palju selleks, et keel ei ununeks. Eesti keel oli alati keel, milles ma mõtlesin, ning sellest hetkest alates oli see minu jaoks ka nagu salakeel, milles ma sain ennast väljendada ilma, et keegi teine sellest aru saaks.

Koolis olid kõik mu tunnid nüüd prantsuse keeles, aga mul vedas sellega, et kuna ma olin Euroopa koolis, olid mul iga nädal ka eesti keele tunnid. Lisaks sellele oli minu klassis ka teisi eestlasi ning meid oli isegi päris palju. Siamaani tuletavad mõned kaasõpilased meile meelde lugusid, kuidas nad arvasid, et sattusid esimesel päeval valesse klassi, kuna nägid ainult heledate peadega lapsi ümber laua jooksma ja hõikumas mingis tundmatus keeles.

Koolisiseselt ja -väliselt tekkis mul muidugi ka teisi sõpru, kes ei olnud tingimata Eestist ja kes olid hoopis teise kultuurilise taustaga. Kuid sellest hoolimata on eestlased Luksemburgis algusest peale kokku hoidnud.

Minu lugu

Kadri Riikoja (17)

Luxembourgis I Euroopa Kool

Õeldakse, et igaüks peab teadma, kust ta pärit on. See tähendab, et igaüks peaks teadma oma olemasolu põhjust ja seda, mis juhtus enne teda.

Siiski, minevik ei ole minu arust kõige tähtsam. Ajalugu on leierdatud, läbi ja lõhki lahti harutatud ja analüüsitud. Rahvastele oleks nagu ära jagatud standardid ja eksistentsi legitiimsus. Kuid mis oli kunagi, oli juba ära, ja mitte kellegi tulevik ei ole veel olemas, nii et mitte kellegi ei peaks olema teistest suurem õigus tulevikule. Niisiis on kõige tähtsam keskenduda olevikule ja kujundada tulevik.

Eestil on kaunis minevik. Kaunis sellepärast, et me oleme sellest nii palju õppinud. Eestlased on pidanud olema tugevad, kaitsma oma põhimõtteid ja oma kultuuri – ning nad said sellega suurepäraselt hakkama. Niisiis on meie kohustus sama tugevalt jätkata.

Ma arvan, et selleks on vaja keskenduda rohkem tulevikule ja vähem minevikule, sest kui liigselt keskenduda minevikule, tekib ohvri mentaliteet. Tekib tunne, et meie olemasolu on pidevalt ohustatud. Tahan uskuda, et meie mõttet kavandavad meie reaalsust, sest siis võiksid kõik meie positiivsed mõtted tõeliseks muutuda. Kuid sama kehtiks siis ka negatiivsete mõtete puhul – meie hirmud kontrolliksid meie elu.

Armastan ja olen alati armastanud Eestit. Armastan väikeseid asju, millele Eestis elavad inimesed tähelepanu ei pööra. Armastan musta leiba, kohukest, mannavahtu, pelmeene, koorejäästist, tatraputru; Eesti televisiooni, raadiot, Tujurikkujat; lõputuid metsi ja merd, liivarandu, Tallinna vanalinna.

Minu lugu areneb kaugel nendest asjadest, aga kaugel ainult füüsiliselt. Oma mõtetes olen neile väga ligidal, aga siiski piisavalt eemal, et neid väärtustada.

Ma olen uhke oma päritolu üle ja jututan alati kõigile hea meelega, missugune Eesti on. Kohustuslikud teemad on laulmise tähtsus meie jaoks, toit ja okupatsioonid. Kõige sagedasemad asjad, mida olen pidanud inimestele kinnitama, on: „me ei räägi vene keelt“, „eesti keel ei sarnane vene keelega“, „Eesti ei ole Venemaal“ ning „jah, me oleme iseseisvad“.

See tuletab mulle iga kord meelde, kui võrd meie minevik meiega kaasas käib, ja ausaalt õeldes põen vahel, et viga on suures osas meis. Ma arvan, et paljud eestlased on ise veel minevikus kinni. See ei tähenda, et me peaksi-me ära unustama, mis juhtus, vaid keskenduma rohkem tulevikule ja olema tänuilikud selle eest, mis meil täna on.

Meil on nii palju, mille eest tänulik olla, ja need on asjad, mis on sündinud uuenduslikust ja ambitsioonikatest mõtetest. Meil on silmapaistev tehnoloogiline edu peaaegu kõikides valdkondades, hea haridus, hästi säilinud kesk-aegne linnaruum, imeline loodus ja saarestik ning pööraselt suur kultuuripagas.

Elades välismaal, on sääraseid asju lihtsam tähele panna. Olen suurema osa oma elust elanud väga multikultuurises ümbruskonnas. Esimesest klassist alates olen käinud Euroopa koolis ja seetõttu puutunud kokku väga paljude kultuuridega. Tänu sellisele ümbrusele olen õppinud olema vastuvõtlik ja eelarvamusteta ning olen aru saanud, kui kaunis on minu enda kodumaa.

Keeled ei koosne ainult sõnadest, vaid tervest mõtteviisist, ja erinevaid keeli õppides olen saanud kokku panna oma mõtteviisi ja nägemuse maailmast. Maailma tundmine on nagu võti imedemaale ja see imedemaa on meie enda kodu.

Minu lugu on nii minevikus kui tulevikus, aga eelkõige täna. Täna peame silmad avama ja aru saama, kui väärtuslik on meie kodumaa. Ja selleks ei pea suurte mägede tahta otsima minema, vaid väärtustama seda, mis on meie nina all.

Pisikesed asjad: hommikused uudised eesti keeles, pelmeenid õhtusöögiks või jalutuskaik metsas. Jah, nii väikesed asjad. Maailm on imeline, aga ta on seda veel enam, kui igaüks alustab enda kodu väärtustamisest.

Rabarüblük

Taaniel Kraavi (17)

Luxembourgis I Euroopa Kool

Suure mulksuga vajus plank lauka põhja. Säte oli juba aastaid proovinud taastada Soomaa metsikut loodust, hävitades matkaradu ning viitasid, kuid inimesed käisid ikkagi seal matkamas. Mitte et Sädel oleks midagi olnud inimeste vastu, vastupidi, küllap tal olekski muidu igav olnud, aga häda seisis selles, et aeg-ajalt tuli ette matkajaid, kes loodusest tihti lugu ei pidanud ning saastasid raba ja sood linnast pärineva prahiga. See oli see, mis Sädele tuska tegi.

Laudteega ühele poole jõudnud, otsustas Säte, et suundub tagasi oma onni, sest niikuinii hakkas pimedaks minema. Onni jõudes nägi ta, et vana Huugo oli talle toidukorvi sokutanud.

Huugo oli kaheksakümnendates hall-habemik, kes elas Hüpassaare õpperajast mõni kilomeeter põhja pool. Ta oli elanud seal sellest ajast peale, kui tema vanaisa oli sinna ehitanud hursiku, et saada loodusega lähedasemaks. Huugo poeg oli läinud Soome õnne otsima, kuid ei raatsinud oma poega Sand-rit kaasa võtta. Seega jäi väike Sander Huugo juurde elama.

Kümnene Sander, kes oli Sädest vaid paar aastat vanem, oli olnud Säte parim ja ainus sõber pärast Säte põgenemist rappa, kui tema ema ja isa kolm aastat varem riigireetmise eest vangi pandi, sest nad olid väidetavalt Nõukogude Liidu ajal KGBga koostööd teinud.

Säte elas esimesed kaks aastat Huugo ja Sandri juures, kuid otsustas siis, et tahab ükski elada, ning ehitas endale keset metsikut loodust väikese onni. Tal jäi Huugoga kokkulepe, et Huugo saadab talle Sandriga toitu ja raamatuid ning Säte omakorda abistab teda pisiasjades, kui vaja.

Säte sõi ja viskas end seejärel asemele pikali. Lamades hakkas ta mõtlema, et küll see Eesti on ikka üks erakordne koht. Talle meenusid pildid välismaast, mida ta veel vanematega elades telekast oli näinud, kuid see kõik tundus talle nii kauge ja kummaline. Milleski üldse lahkuda Eestist, mõttes Säte.

Siis tuli talle meelde, mis Sander oli talle kunagi rabas mängides öelnud: „Vahel ma igatsen, et isa tuleks koju tagasi, kuid vanaisa ütleb, et paljud keskeas inimesed lähevad teistesse riikidesse õnne otsima ja et ka noorte peale ei saa enam loota.“

Säte ei olnud kunagi täpselt aru saanud, mida Huugo selle all mõttes, sest kui ta vahel Sandriga matkajaid kohtas ning nendega juttu ajas, siis enamasti rääkisid noored sellest, kuidas nad ikka Eestit armastavad, ja ka need, kes välismaal elasid, avaldasid soovi õpingute või töölepingute lõppedes Eestisse naasta. Neid mõtteid mõlgutades jäi Säte peagi magama.

Järgmisel hommikul otsustas Säte, et ta läheb Sandri juurde ning kutsub ta luurama matkajaid, kes olid nateke maad lõuna pool end telkidega sisse seadnud. Huugo hursiku juurde jõudes ei leidnud ta kumbagi. Küll aga oli ukse peal paberlipik, kus seisis: „Läksime linde vaatlema, tagasi kell üks.“

Säte teadis täpselt, kus nad olid. Huugo ja Sander käisid tihti linde vaatlemas, sest Sander armastas vanaisa binokliga loomi vaadata ning Huugo oli ise terve elu loodust tundma õppinud. Säte asus teele ning jõudis peagi ühele lagedale kõrgendikule keset raba. Sander märkas teda ning tõttas talle jooksujala vastu.

„Säte, tule vaatama,“ hüüdis Sander, „täna on siin midagi hoopis põnevamat kui linnud!“

Säte kiirendas sammu ning võttis binokli, mille Sander talle ulatas. Ja ennäe, vaateväljas polnud ei keegi muu kui matkajate paar, kes tokkidega raba surkis, ilmselt lootes leida hagu, millega tuld süüdata.

„Hahaa,“ naeris Säte lõbustatult, „need on mingid turistid, keda ma tahtsin luurata, selleks ma muuseas sind otsima tulingi,“ lisas ta juurde.

„Einoh, need ei tundu eriti loodusega kursis olevat,“ vastas Sander.

Nähes, kuidas Huugo rahulolevalt muheles, pöördus Sander tema poole ning päris: „Mis sa seal muigad, vanamees?“ Huugo itsitas ning tähendas, et võib-olla peaks algajatele matkajatele appi minema.

Kui rabelaanikud matkajatele lähene-sid, pöördus üks nendest tulijate poole ning hüüdis: „*Hello! Do you know where we could find some tinder to light a camp-fire?*“

„Oioi, mingid välismaalased,“ lausus Huugo kohkunult.

„No ma ju ütlesin, et turistid,“ ütles Säte võidurõõmsalt.

Huugo läks matkajatele lähemale ning alustas: „*Helo, erm, how mei I help juu?*“

Kõigile kohalviibijatele sai selgeks, et sellest vestlusest mingit asja ei saa, kuid Sander ja Säte hakkasid kohe omavahel turistide üle nalja heitma.

Eesti keelest nood ju muidugi aru ei saanud, eks eesti keel olegi ju salakeel, milles lapsed räägivad, kui nad ei taha, et täiskasvanud nendest aru saaks.

Välismaalased proovisid samal ajal Huugole viibates ja kokutades selgeks teha, et neil on tule süütamiseks materjali vaja. Huugo aga vastas neile vehkides ja no-no-tades, et rabas ei ole tõenäoline lõkkematerjali leida.

Kui matkajad pettunult minema läksid, hüüdsid lapsed Huugole, et neil on kõht tühi, ning pistsid kodu poole jooksu.

„Kah mul rüblük,“ pomises Huugo lõbusalt ning seadis ka sammud kodu poole.

Koju jõudnud, asusid kõik kolm askel-dama. Huugo tegi süüa, Säte sättis laua ning Sander teritas nuge. Kui nad viimaks lauda istusid, oli kell juba päris palju, kuid väljas oli veel vaele nagu juulikuul algul tavaks.

Sõimine lõpetatud ning laud koristatud, istusid nad vaibale maha ning Huugo rääkis neile minevikust ning sellest, mida ta tulevikult ootab. Ta rääkis okupatsioonist, sellest, kuidas Eesti vabaks sai ning Euroopa Liitu astus.

Ta rääkis veel ajude väljavoolust, millega Säte nõus ei olnud, ning ütles, et Säte ning Sander peaksid ikkagi kooli minema, selleks et ka nemand saaksid mänd-gida suuremat osa Eesti tulevikus kui vaid kaitsta kodust raba, kuid et nad ei unus-taks, et loodust tuleb hoida.

Huugo rääkis ka sellest, et ta oli raadi-ost kuulnud, et Eesti on saamas Euroopa Liidu laialt tuntud pealinna. Mu elurutiin on siin hoopis teistsugune, energiahommikud on jäanud vaid kaugeks unistuseks. Varem sai mõ-da põlde kooli kõnnitud, Brüsselis

Kogu see jutt tundus Sädele nii keeruline. Tema, kes ta oli elanud metsi-kus looduses, kaugel ühiskonna probleemidest, ei mõistnud päris kõike, mida Huugo rääkis, aga see, kuidas Huugo Ees-tist rääkis, see armastus ning usk, mis tal Eestisse oli, läks Sädele hinge ning andis ka temale lootust.

Teel koju vaatas ta hämarat raba ning mõttes, et kui ta kunagi peab selle säili-mise eest võitlema, siis seda ta ka rõõmu-ga teeb.

Koju jõudnud, uinus väsinud tüdruk silmapilk.

Helene Tuhte (16)

Luxembourgis I Euroopa Kool

Minu isiklik “Eesti lugu” on päris lühike, kolisin Eestist minema, kui olin kolmeaastane ja sellest ajast saadik olen elanud välismaal.

“Eesti lootust” on mul samuti vähe, olen alati elanud huviga õppida kaugeate riikide kohta ning lootusega kunagi neid külastada. Selle tõttu mõtlen ma vähe oma kodumaa peale.

Mina olen õnnelik, et saan elada välismaal ning ka ringi reisida, kuid olen ka õnnelik, et ma selle aja jook-sul Eestist täielikult võõrdunud ei ole. Arvan, et minul, nagu paljudel, kes kaua aega välismaal on elanud, on mõnevõrra neutraalsem arvamus oma kodumaast.

Eestlased on väga tõsised ja töökad, mis on kindlasti suur pluss, kuid võib olla ka miinus. Eestis ringi kõndides on kindlasti vähem lõbusam kui mõnedes lõunariikides, kus inimesed on palju avatumad ning lärmakamad, aga võibolla teevad vähem tööd. Sellepärast on neil ka probleeme, mida Eesti-maa, vaatamata oma raskele minevi-kule, on suutnud lahendada.

Välismaal ollespeanmaennasteest-laseks, Eestis olles tunnen ma ennast välismaalasena, isiklikult olen selle üle päris uhke, mulle meeldib pidada ennast mingisuguseks hüüriidiks Euroopa ning Eesti vahel.

“Olgem eestlased, aga saagem ka eurooplasteks!” See Noor-Eesti loosung on tõenäoliselt see, mis mind kõige rohkem on kõnetanud kirjan-dustundes, võibolla isegi aiunkene.

Kui ma mõtlen “Eesti lootuse” peale, siis meeldiks mulle mõelda just sellest tsitaadist, sest kui ma üldse midagi loodan, siis seda, et tulevikus see riik ja selle riigi elanikud avavad ennast rohkem maailmale. Ma ei ütle seda Eesti halvustamiseks, seda võiks öelda paljude riikide kohta. Ma ei arva ka, et see maa peaks unustama oma kombed ja traditsioonid eesmärgi-

Kõigele vaatamata jääb kodumaa kodumaaks

ga Euroopasse kuuluda. Eks see olegi mõnevõrra idealistlik mõelda, et tulevikus võiksid kõik riigid olla maa-ilmale avatud, aga samas ka kõik üks-teistest erinevad. Lootus ning reaalsus ei käigi käsikäes.

Tulevikus kujutlen ma ennast välismaal elamas, mitte sellepärast, et mulle ei meeldi Eesti, vaid sellepärast,

et mind huvitab maailm. Tean, et on palju inimesi, kes on kurvad selle niivikus võiksid kõik riigid olla maa-ilmale avatud, aga samas ka kõik üks-teistest erinevad. Lootus ning reaalsus ei käigi käsikäes.

Kodu on tunne

arvan, et välismaale õppima minek oli minu jaoks mõeldud, nüüd olen ma teadlikum kõige väärtusest, mis mul Eestis olemas on.

Olles eemal, olen hakanud tundma rohkem huvi eesti keele vastu, see on keel, milles mõtlen ning ennast väljendan. Istume klassikaaslastega ühel kuumal sügispäeval vahetunni ajal õues, oktoobri kohta on Belgias haru-kordselt soe ilm. Kõik õpilased on oma kondid päikese kätte vedanud, sest kui ikka selline võimalus tekib, tuleb see ju kindlasti ära kasutada. Räägime niisama sõpradega tühjust-tühjast, kuni jutt viib meid oma kodumaadeni ja selleni, kui-das me juba pikisilmi vaheaega ootame, et koju saada.

Järsku küsib minult klassiõde, et mis selle Eesti siis nii eriliseks teeb? See polnud esimene kord, kui minult midagi sellist küsitud on. Olen mär-ganud, et minu mitmekeelsete kooli-

kaaslaste teadmised Eesti kohta on üsna puudulikud, on ka ette tulnud juhtumeid, kus olen pidanud kaardi välja otsima, et teistele näidata, kus siis selline tundmatu riik asub. Kuid oma kodumaad tutvustades lähtun ma sellest, miks on Eesti just mulle nii südamelähedane.

Hea keskkond arenemiseks on sel-line, kus oled ümbritsetud hullumeel-sete ideedega ning inimestega, kes sind innustavad ja motiveerivad te-kingutema. Mina saan öelda, et sellises keskkonnas üleskasvamine on teinud minust mõtleva noore, pannud mind armastama teatrit ja kirjanlust ning tundma huvi kõige vastu, millele veel vastust pole leitud.

Vabadust, nagu ka paljusid teisi asju, võetakse üs tihti iseenesest-mõistetavalt. Minu generatsioon saab midagi sellist küsitud on. Olen mär-ganud, et minu mitmekeelsete kooli-

unustuste hõlma. Seda on keeruline õppida, mistõttu toimib see kui sala-keel eestlaste ja eesti keelt kõnelevate inimeste vahel. Eesti keele õpingud on rasked välismaal elavatele eestlastele, kes soovivad keelt säilitada ja seda õppida.

Tihti tunnen, kuidas mul on koolis läänemere keeltest tänapäevani säi-linud. Võõrkeelte mõjul hakkab ees-ti keele osakaal maailma mastaabis langema ning meie keel võib vajuda

maa kohta. Päris huvitav on olla pärit riigist, mis on nagu väike kärbes laias maailmas.

Mina ei saa pidada Eestit oma üheks ja ainukeseks kodumaaks, see on küll paberite järgi minu kodumaa, kuid olen seal viibinud tunduvalt vähem aega, kui riigis, kus ma tegeli-kuul elan. Ma vaatan ikka imestusega kodanikke, kes pärast kümneid aastaid välismaal elamist naasevad tagasi oma sünnimaale, nagu midagi poleks juhtunud. Mu kodakondsus ja mu perekond aga toovad arvatavasti mind niikuinii Eestisse kunagi tagasi, selle-pärast huvitungi ma praegu rohkem teiste riikide tundmaõppimisest.

Me ei saaks kunagi eitada fakti, et eestlased on oma vägitegusid täis aja-loos olnud väga tublid, ning selle koha pealt peab kindlasti võtma aja maha ja olema uhke selle väikese riigi üle, kes autsaiderna ületas ületamatu. Eesti on alati igal pool olnud “must hobune” ja ma arvan, et see on põhjuseks eest-laste natukene kaitsvale ja agressiiv-sele käitumisele, kuid seda ei saa ette heita kellegile.

Kokkuvõtteks, nagu minu sõnadest aru on saada, ei ole ma padupatrioot. Ma ei käiks tänaval ringi oma riigi li-puga (välja arvatud ehk spordivõistlu-set), on küllalt asju, mis mulle Eestiga seoses ei meeldi, kuid ma jään igaves-ti eestlaseks ning lõppude lõpuks olen ma piisavalt lojaalne, et seda mitte ei-tada.

Eesti on tubli, edukas riik, aga taevast vaadates on planeet üks suur kera, kus puuduvad rahvusvahelised piirid. See vesi, mis Läänemeres lok-sub, loksub ka kõikides teistes ookea-nides, me elame kõik sama päikese all, aga siiski mul ei ole midagi ini-meste vastu, kes on kuulutanud ennast natsionalistideks ja kes “reklameivad” oma riiki igal võimalusel – ning kül-lap vahetevahel ongi vaja seda teha.

Ma soovin Eestile ja eesti keelele edu, pikka tuleviku ning kõike head ja paremat!

miks see nii on. Eestil on oma lugu, sest meie eelkäijad kirjutasid selle.

Õeldakse, et eestlane saab hak-kama igas olukorras ja nii on see tänapäevani. Kuid just nende vilet-sate elutingimuste tõttu, milles meie esivanemad pidid minevikus elama, on meil nii rikas ajalugu, kultuur ja palju huvitavaid lugusid.

Arvan, et vaesus on meid tei-nud üheks vaimurikkamaks riigiks terves maailmas. Alles ärkamisajal hakkasid eestlased tundma ühte-kuulvust ja teadvustama seda, et nad on üks rahvas, kes jagab sama maad, keelt ja tavasid. Selle tunde on meie vanemad ja vanavanemad säilitanud, kuid nüüd on meie kui noorte kohustus Eesti lugu jätkata aina lühes, mõeldes ja tegutsedes ning tehes seda kõike eesti keeles.

Aeg on hakata Eestile tagasi andma – mina teen seda, viies kõik välismaal kogutud mõtted ja koge-mused kodumaale ning alustades mõnda uut projekti. Teadagi ju, Ees-ti on lennukate ideede praktiseeri-miseks soodne maa.

imestama panev looduskauis Eesti peaks vastu innovatiivsetele arendus-tele ning tuntusele e-riigina.

Mitmed hästiarenenud valdkonnad Eestis on loonud igapäevast elutege-vust lihtsustavaid süsteeme ning tehnoloogiliselt olulisi lahendusi, kuid tihti pole keskendutud looduslikele aspektidele.

Hoolimata kõikidest teguritest olen õnnelik, et nii väikeses riigis nagu Eesti on siiani säilinud palju algset loomulikkust, kuid on ka lisandunud mitmeid uuenduslikke täiendusi.

Esimene rida (istuvad) vasakult: Harold Thor Okmees, Ott Rico Otspere, Iris Schockaert, Tui Rohusaar, Maria Hind, Anna Pajula, Liv Tankler, Sofia Michalopoulou, Alexandra Piechowski, Lilly Anne Greally, Elise Lensement, Laura Velicka, Fredrik Tiislär, Daniel Garcelan Tõnisson, Theodore Siilanarusk.

Teine rida: Laura Paap-Michalopoulos, Marta Gregori, Julie Delsaux, Keir Stenar Must, Hugo Jakobson, Arina Vassiljeva, Theodor Tiislär, Jaan Erik Rohltla, Joosep Randoja, Horret Stig Must, Rebeca Lentz, Joonas Tuvike, Madis Villenthal, Mae Kelt, Liza Khail.

Kolmas rida: Sophie Helena Aken, Isabel-Sophie Arunachalam (paistab ainult kübar), Mae Tankler, Helen Hind, Laura Pariis, Mark Alex Maiques Seitam, Mikael Miller, Kaspar Kägo (paistab ainult nokamüts).

Laste kooliaasta lõpetamine

Neljas rida: Lisete Läht, Maya Laurette Paal, Andrea Eerits, Melissa Pearce, Kuma Saks, Elen Johanna Rohltla, Liisbet Must, Katarina Lentz, Robert Allan Kaasik, Kristjan Jaak Kiiker.

Viles rida: Mia Mari Miller, Georg Paemurd, Tomi Perillus, Henri Pariis, Tanel Tuvike, Hendrik Muld, Emma Marie Vowles.

Kuues rida: Kaur Kelt, Mari-Liis Kivioja, Anneli Aken, Mairis Minka, Pille Defense, Astrid Thomson, Joonas Jakobson, Berit Pajula, Jonathan Kurg, Öne Kurg.

Meie traditsiooniline jaanilõke Luksemburgis

Klen Tederi fotomeenus tänavusest Luksemburgi eestlaste ühisest jaanipäevast Senningerbergi skaudimaja lõkkeplatsilt, kus osales umbes 230 täiskasvanut ja last. Kleni videomeenutust peost näeb Youtube'is otsinguga "LESi jaanik 2017". Oma video tegid kooliaasta lõppemise puhul ka Eesti kooli IV rühma lapsed. Lapsed olid väga tublid, ise jagasid osad ja valmistasid tekstid ette ning kõik see toimus 20 minuti jooksul. Nende "Terevisiooni"-klippi näeb Youtube'is otsinguga "LEKi "Terevisioon" 10.06.2017".

Ruttu Belgiasse appi!

Eesti meeste võrkpallimeeskond on lühikese, kuid ääretult raske sammu kaugusel ajaloolisest saavutusest Eesti spordi ajaloos. Kunagi varem pole ükski Eesti täiskasvanute pallimänguvõistkond (jutt käib olümpiaaladest) pääsenud maailmameistri- või võistlustefinaalturniirile. Võrkpalluritel on see šanss täiesti olemas, aga iga toetav hing on seejuures kulla väärtusega!

Otsustav MM-valikturniir toimub 19.-23. juulini Edela-Belgias Kortrijkis, 300 kilomeetri kaugusel Luxembourgist.

Eesti rahvuskoondise vastasteks turniiril, mille võitja pääseb viimase Euroopa riigina 2018. aasta MM-finaalturniirile, on Belgia, Hispaania, Saksamaa, Valgevene ja Slovakkia.

Mängud toimuvad Kortrijkis SC Lange Munde spordihallis. Pileteid saab osta Belgia võrkpalliliidu kodulehe kaudu (<http://www.topvolley-belgium.be/wk-kwalificatie-man-nen>). Turniiri pass, mis annab sissepääsu kõigil viiel mängupäeval ja kõikidele mängudele, maksab 30€. Päevapilet maksab kolmel esimesel päeval 10€, kahel viimasel mängupäeval 20€. Kuni 12-aastased lapsed pääsevad saali tasuta.

Meie meeste võrkpallikoondis on hetkel Eesti kõige tugevam pallimänguvõistkond. Mõni nädal tagasi võideti Hispaania ja Saksamaa ees Maailmaliiga 3. tugevusgrupis esikoht.

Peatselt algava turniiri favoriit Belgia sai aga Maailmaliiga kõige tugevamas grupis seitsmenda koha.

Eesti koondise tähtmängija Robert Täht. FOTO AUTOR: Gertrud Alatare

Eesti koondise mängude ajakava:

19. juulil kell 20 Eesti - Valgevene
20. juulil kell 20 Eesti - Hispaania
21. juulil kell 20 Eesti - Saksamaa
22. juulil kell 17.30 Eesti - Slovakkia
23. juulil kell 20.30 Eesti - Belgia

Mõnikord

Ajalehe Mõnikord panid kokku:

Tiina Malt, Alo Malt, Ivar Soopan, Mari-Liis Kivioja, Ingrid Järvi ja Jaanus Piirsalu.

Toimetuse ootab kirju: monikord.toimetus@gmail.com

Taaniel hüppas end San Marinosse

MEIE TUBLID INIMESED

Taaniel Kraavi kirjutab, kuidas ta osales Luksemburgi kaugushüppemeistrina ainukese eestlasena sel kevadel Euroopa Väikeriikide mängudel

Osalesin hiljuti päris huvitavatel rahvusvahelistel võistlustel: The Games of the Small States of Europe ehk siis Euroopa väikeriikide mängudel, mis toimusid 29. maist kuni 3. juunini San Marinos. See on üks väike riik Itaalia kirdeosas, mis on vaid 61 ruutkilomeetrit suur. (Võrdluseks: Eesti suuruselt kolmas saar Muhu on kolm korda suurem – Mõnikord.)

Ega mul olnudki plaanis seal osaleda. Ma isegi ei teadnud, millal need võistlused toimuvad, aga ühel päeval sain meili, et COSL (Luksemburgi olümpiakomitee) on otsustanud mind nendele võistlustele saata. Tegelikult tegid nad natuke sohki, sest mul puudus üks sentimeeter kaugushüppe osalemisnormist, mis oli 7,05m. Aga ega ma virisema hakanud. Eriti veel sellepärast, et olin ainus kaugushüppaja Luksemburgist. Mitte et ma kõige parem oleksin. Parim hüppaja ei saanud osaleda, sest ta on belglane ja pole piisavalt kaua Luksemburgis elanud.

Normi olin ma täis hüpanud selle aasta talvel Luksemburgi sisemeistrivõistlustel, kus tulin täiskasvanute klassis meistriks 7,04 meetriga. See oli nii minu vanuseklassi (prantsuse keeles Cadets) kui ka minust järgmise klassi (Juniors) Luksemburgi uus rekord. Selle hüppe tegin 17-aastaselt, kaks päeva pärast oma sünnipäeva 13. jaanuaril. (Kuni 18-aastaste sportlaste seas ei hüpanud isegi kodu-Eestis Taanielist keegi sel talvel kaugemale! Täiskasvanute arvestuses jäi Taaniel selle tulemusega edetabelis kõrgele 18. kohale – Mõnikord.)

San Marinos mul kahjuks hästi ei läinud. Teised kuus osalejat olid täiskasvanud, umbes kahekümne viie

Taanieli võiduhüpe tänavustel Luksemburgi sisemeistrivõistlustel.

ja kolmekümne vahel, ning olid varem kõik juba kõvasti üle normi hüpanud. Seega ma lootnudki head kohta saada, soovisin vaid uue isikliku rekordi püstitada. Seda aga ei juhtunud. Kas oli see palav ilm, kooliväsimus või mingi muu põhjus, aga üle 6,59 meetri mul hüpata ei õnnestunud. Lõpetasin sellega kuuendana seitsme võistleja seast.

Aga ega see mu röömu vähendanud. San Marino on väga ilus linn ning kogu õhkkond oli vägev. Sõitsin sinna koos Luksemburgi meeskonnaga. Kokku oli viis bussi ning kaheksateist tundi sõitu. Magasime busis. Kohapeal olime majutatud teiste riikide (kokku osales üheksa riiki) sportlaste lähedale, nii et sai kõigiga muljeid vahetada ning õhtul staadioni ümber pidutseda. Mul oli väga kahju, et pidin kooli tõttu varem tagasi tulema. Euroopa kooli kuuendas klassis (kõrgemas astmes) on aasta lõpus olulised eksamid. Puududa enne eksameid nädal aega koolist ei tundunud hea mõttena.

Sportdiga olen tegelenud kogu elu, kuid kergejõustikus olen käinud vaid neli-viis aastat. Mulle väga meeldivad

hüpped: kaugus-, kõrgus- ja kolmik- hüpe, kuid tegelen ka sprindiga. Üritan käia vähemalt kolm korda nädalas trennis, mis kestab kaks tundi. Trenn on kohe pärast kooli, seega vahel tuleb kas väsimuse või kooli tõttu mõni trenn vahele jätta.

See polnud mulle esimene rahvusvaheline võistlus. Igal aastal toimuvad Saksamaal piirkondlikud võistlused ning ka Luksemburgis on üks selline võistlus.

San Marino oli minu teine eksootilisem võistluspaik, enne seda olin osalenud Euroopa kergejõustikuklubide meistrivõistlustel Leirias (Portugalis). Ma olin seal samuti kõige noorem osaleja, nii et ega ma sealgi head kohta saanud. Võistlesin kolmik- ja kaugushüppes ning esindasin oma kergejõustikuklubi CSL, kus mu treener on Alija Mirascic.

Eestis pole ma aga kunagi võistelnud.

Kes tahab Taanielile kaasa elama minna, siis 8.-9. juulini võistleb ta Grevenmacheris Luksemburgi noorte meistrivõistlustel ning 15.-16. juulil Schiffange'is täiskasvanute meistrivõistlustel.

17-aastase Taaniel Kraavi tulemused

Tänavu on Taaniel saavutanud järgmisi tulemusi:

60 meetri jooks hallis – 7,31, oli sellega Eesti kuni 18-aastaste sisehooaja edetabelis 8.

100 meetrit väljas – 11,45, on sellega Eesti kuni 18-aastaste välis- hooaja edetabelis 4.

200 meetrit hallis – 22,73, oli sellega Eesti kuni 18-aastaste sisehooaja edetabelis 2. ja täiskasvanute arvestuses 12.

Kaugushüpe hallis – 7,04, oli sellega Eesti kuni 18-aastaste sisehooaja edetabelis 1.

Kaugushüpe väljas – 6,61, on sellega Eesti kuni 18-aastaste välis- hooaja edetabelis 3.

Kõrgushüpe hallis – 1,87, oli sellega Eesti kuni 18-aastaste sisehooaja edetabelis 8.

Kõrgushüpe väljas – 1,85, on sellega Eesti kuni 18-aastaste sisehooaja edetabelis 5.

Kolmik- hüpe hallis – 13,53, oli sellega Eesti kuni 18-aastaste sisehooaja edetabelis 2.

Mõnikord toimetuse ootab suure röömuga teateid ka teistest meie tublidest noortest (ja ka mitte nii väga noortest) sportlastest Luksemburgis. Samuti huvitavate harrastustega noortest, kes on teinud esimesi edusamme kunstis, muusikas või muul alal. Kirjutage: monikord.toimetus@gmail.com